

stemte formål kombineret med angivelse af andre materialer, der kan benyttes, og som opfylder reglementets funktionskrav.

Som nævnt i besvarelsen af spørgsmål 18 (L 119) er det forudsat, at miljøministeren fastsætter de overordnede retningslinier for et råstofs anvendelse, medens de detaljerede regler udarbejdes af boligministeren og ministeren for offentlige arbejder inden for hver deres område. Regler om råstofholdning vil derfor blive fastsat i et samarbejde mellem bl.a. miljøministeriet, ministeriet for offentlige arbejder og boligministeriet med tilknyttede styrelser og institutioner, forskningsinstitutioner samt repræsentanter for brugerne af råstofferne.

Spørgsmål:

Ad § 6.

„Kan man forestille sig, at ministeren med hjemmel i § 6 kan foreskrive, at de materialer, der skal anvendes, skal være udenlandske?“

Svar:

Den i § 6 foreslåede bemyndigelse for ministeren til at fastsætte regler om råstoffernes anvendelse er ifølge lovteksten ikke begrænset til at finde anvendelse på indenlandske råstoffer.

Som nævnt i bemærkningerne til § 6 vil de regler, miljøministeren måtte fastsætte i medfør af § 6, blive fastsat på baggrund af den indenlandske ressourcesituation og dermed normalt rette sig mod indenlandske råstoffer. Af besvarelsen af spørgsmål 82 (L 119) fremgår endvidere, at de regler, der måtte blive fastsat, vil have karakter af overordnede retningslinier for et råstofs anvendelse. Reglerne vil således typisk indeholde en kvotaordning for et råstofs anvendelse eller bestemme, at et råstof ikke må anvendes til bestemte formål.

Der vil formentlig ikke i medfør af § 6 blive foreskrevet anvendelsen af bestemte råstoffer til bestemte formål, og der vil ikke blive givet regler om, at et bestemt udenlandsk materiale skal anvendes. Der er i øvrigt her tale om en regulering, der bør finde sted inden for rammerne af den speciallovgivning, der regulerer bygge- og anlægsvirksomheder.

Det kan dog ikke udelukkes, at fastsættelsen af f.eks. en kvotaordning for et inden-

landsk råstofs anvendelse indirekte vil kunne påvirke efterspørgslen på importerede råstoffer, f.eks. hvor et importeret råstof er det eneste alternativ til et dansk råstof.

Spørgsmål:

Ad § 7, stk. 3.

„Udvalget anmoder om at få eksempler på, hvad man forestiller sig ved „ikke-erhvervsmæssig indvinding.““

Svar:

Forslagets § 7, stk. 3, afløser 1972-lovens § 5, stk. 1, nr. 4, hvorefter råstofindvinding i begrænset omfang til eget brug ikke kræver tilladelse. Som nævnt i bemærkningerne er ændringen af teksten alene af redaktionel karakter. Landbrugslovens § 7, stk. 2, nr. 2, indeholder en tilsvarende bestemmelse.

En lovlig ikke-erhvervsmæssig indvinding kan f.eks. bestå i, at ejeren af en ejendom til brug for private bygnings- og vejarbejder på samme ejendom indvinder de nødvendige råstoffer. Det tilladelige omfang af en sådan indvinding afhænger af, hvilket behov ejeren kan sandsynliggøre. Behovet vil bl.a. kunne variere med ejendommens størrelse. Ejeren af en ejendom kan ligeledes tillade andre, f.eks. en nabo, vederlagsfrit at afhente den mængde materialer, som den pågældende har behov for til privat brug på sin ejendom.

Fredningsstyrelsen har fortolket bestemmelsen i 1972-loven således, at enhver indvinding af råstoffer med salg for øje kræver tilladelse. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget til 1972-loven, at kommuner ikke uden tilladelse kan hente materiale til anlæg eller vedligeholdelse af offentlige veje.

Spørgsmål:

„Er det efter ministerens opfattelse muligt i videre omfang at præcisere de bemyndigelser, ministeren får ifølge lovforslaget, og eventuelt også at begrænse omfanget af bemyndigelserne?“

Svar:

Lovforslaget indeholder en række bemyndigelser for miljøministeren til at fastsætte regler om en række forhold i forbindelse med lovens administration eller til at træffe forskellige konkrete beslutninger.

Om baggrunden for de enkelte bemyndigelsesbestemmelser kan jeg som udgangspunkt